

ОДЕССКИЙ ЛИСТОКЪ

ГАЗЕТА ПОЛИТИЧЕСКАЯ, ЛИТЕРАТУРНАЯ И КОММЕРЧЕСКАЯ.—ВЫХОДИТЪ ЕЖЕДНЕВНО, НЕ ИСКЛЮЧАЯ И ДНЕЙ ПОСЛѢ ПРАЗДНИКОВЪ.

— Отдѣльные №№ „Одесского Листка“ въ конторѣ и у разносчиковъ по 5 коп. экземпляръ. —

ВНОВЬ ПОЛУЧЕНЪ
ВЕЛИКОЛЪПНЫЙ ВЫБОРЪ
БРИЛЛАНТОВЫХЪ, ЗОЛОТЫХЪ И СЕРЕБРЯНЫХЪ ТОВАРОВЪ
НОВЫХЪ ФАСОНОВЪ
ЧАСЫ КАРМАННЫЕ ЗОЛОТЫЕ И СЕРЕБРЯНЫЕ
ВЪ БОЛЬШОМЪ ВЫБОРѢ ОТЪ ЛУЧШИХЪ ФАБРИКАТОВЪ, ГАРАНТИРУЮЩИХЪ СВОИ ИЗДѢЛІЯ.
Также поступила большая партия
персидскихъ ковровъ разной и оренбургскіе платки
въ МАГАЗИНЪ И. С. МАНГУБИ,

на Дерибасовской улицѣ, рядомъ съ мануфактурнымъ магазиномъ
Просьба не ссыпывать мои давнишніе фирмы магазина съ магазиномъ однодневника или съ другимъ магазиномъ съ серебряныхъ вещей
которые не имеютъ ничего общаго съ моей фирмой.

5626-3

TELEFON 471.

ГЛАВНОЕ РОЗНИЧНОЕ ДЕПО
ЖИРАРДОВСКИХЪ
ПОЛОТНЯНЫХЪ И ЧУЛОЧНЫХЪ ИЗДѢЛІЙ
Дерибасовская улица, домъ Пурца.

Получена изъ ЖИРАРДОВСКОЙ ФАБРИКИ большая партия хорошаго
сортъ облеченаго полотна, въ остаткахъ, въ штукахъ по 24 арш.

ПО ОЧЕНЬ НИЗКИМЪ ЦѢНАМЪ, А ИМЕННО:
№ 1 2 3 4 5 6 7 8
Руб. с. 7.60 8.00 8.50 9.50 10.50 11.40 12.80 14.25

которые честно имѣю рекомендовать почтенѣйшей публикѣ.

5341-9

станиславъ лысаковский.

БАНКИРСКАЯ КОНТОРА
И. ГРИНФЕЛЬДА.

Уголъ Ришельевской и Дерибасовской ул., д. Новикова, рядомъ съ магазиномъ Петровскимъ.

ДЛУГА и ПРОДАНА процентныхъ бумагъ, золотыхъ и серебряныхъ монетъ. ВЫДАЧА въ увеличенномъ размѣрѣ ссудъ подъ залогъ процент-

ныхъ бумагъ, продадъ 5% выигрышныхъ билетовъ съ рассрочкой платежей на выгодныхъ условиахъ. СРАХОВАЯ БИЛЕТОВЪ.

5422-10

крупъ съ 3-й страницы.

Магазинъ Я. НЕТИНАТИ,
по ул. Полицейской и Ришельевской улицѣ, домъ Католической церкви,
и ОБНОВЛЕНІЕ и АССОРТИРОВАНІЕ ВОЛШИЩЪ ВЫБОРОМЪ
БРИЛЛАНТОВЫХЪ, ЗОЛОТЫХЪ И СЕРЕБРЯНЫХЪ НАРЯДНЫХЪ ЧАСОВЪ,
которые продаются по самыи умѣренныи цѣны. Принимаются всевозможныи заказы и по-
чтени. Полученъ большой выборъ мѣхѣровыхъ вещей.

5346-7

Вниманію прѣзижихъ и иногороднихъ покупателей!!!

Московская фабр. готоваго мужскаго и дѣтскаго платья

М. и И. МАНДЛЯ,
подъ фирмой

МОСКОВСКІЙ МАГАЗИНЪ.

Ришельевская, д. Тальянского, № 8.

Самъ имѣемъ честь известить нашихъ почтенѣйшихъ покупателей, что съ откры-
тиемъ осеннаго и зимнаго сезона, мы получили полнѣйший выборъ мужскаго
и дѣтскаго платья. Лѣтнимъ себѣ нарядомъ найдутъ наше, а зимнаго буде продава-
ться по всѣмъ мѣхѣровымъ магазинамъ.

Распросимъ обратить вниманіе на то, что такъ какъ поспѣшили съ 3-го октября,

самъ сильно нуждались въ дѣтскомъ платьѣ, то въ настоящемъ время у насъ

имѣется большои assortimentъ дѣтскаго платья на подобіе заграницы, ас-
систентъ. Присмотрѣ обратить вниманіе покупателей, что чѣмъ позже, прѣ-
жде и обозначеніи на всѣхъ товарахъ и продажа производится безъ горгу, какъ и

прежде.

Распросимъ обратить вниманіе на то, что такъ какъ поспѣшили съ 3-го октября,

самъ сильно нуждались въ дѣтскомъ платьѣ, то въ настоящемъ время у насъ

имѣется большои assortimentъ дѣтскаго платья на подобіе заграницы, ас-
систентъ. Присмотрѣ обратить вниманіе покупателей, что чѣмъ позже, прѣ-
жде и обозначеніи на всѣхъ товарахъ и продажа производится безъ горгу, какъ и

прежде.

СПИРТО-РАФИНАДНЫЙ ЗАВОДЪ

бывшій д. БРОНШТЕЙНА и Н. ПУРИЧА, помѣщавшійся въ собственности моемъ дому

въ г. Одессѣ, на Переяславской, по Московской ул., № 110, ВНОВЬ ОТКРЫВА-
ЕТЬ СВОІ ДѢЙСТВІЯ съ 15-го июля сего 1886 года посредъ моимъ фирмой

Л. И. ПЕРЕЛЬМАНА

Съ заказами прошу обращаться въ контору завода по означенному выше адресу:

Телефонъ № 89. 3936-21

ЛЕОНЪ ПЕРЕЛЬМАНЪ.

ФЕЛЬТОНЪ „ОДЕССКОГО ЛИСТКА“.

29-го сентября 1886 года.

Съ береговъ Днѣпра.

Письмо VI.

Прощальный разъ мы остановились на томъ, что наша обновленная управа

если выбрать ея отчетъ, счастья же по

вступлению въ отрасли своихъ об-
ластиностей, увидѣла себѣ вынужденіе,

въ интересахъ дѣла, вооружиться твер-
дыми рукоююнскими принципами, осно-
вавшими свою деятельность на почѣ уста-
новленіи традиціи, вымѣсто господ-
ствовавшихъ до тогъ времени.

Право на жизнь и здоровье—прежде все-
го! Жизнь и здоровье—это величай-
шій благъ, являющійся объектомъ выс-
шаго права, предъ которымъ всѣ дру-
гіе «права человека», не говоря уже о

всѣхъ другихъ правахъ, вытекающихъ изъ

человеческаго бытія, и въ конечномъ итогѣ

изъ которыхъ, какъ видѣли, въ кон-
це концовъ, оказалась имѣть и не-
обходимость, и неизключаемость въ не-
 послѣдовательности отъ отъ

закономъ о сущности отъ отъ

<p

пріятій—636,400, що п'ять відсотків: промислових предпідприємств (1 гільд.) 4,500 11,400; срібних (3 гільд.) 64,000 125,000; місцевих (інші, срібні) 370,000 560,000. Від першої групи, за однією з означеніми 2^{1/2}, предпідприємств, складом на кожне в 274 р. 14 к., за другою—1,448, ск. сбором—70 р. 36 к.; за третьою—1,34, ск. сбором в 11 р. 80 к. На кожній з цих падаєть сбором від першої групи—694 р. 49 к., во второй—70 р. 36 к., за третій—11 р. 80 к.

«Болгарія міла майно».

(Письма из Болгарії).

Двадцать первое січня багато на страшниках історії першого періоду сучасності юного болгарського державства. Із цієї дні, які вишиналися, в столиці книжества, Софії, скотилися митинги, послідствів яких поки ще не виснислися, но—весьма можливо—рокомъ образомъ отозвутся на судбѣ такъ, певно, возвращившійся Болгарії. Какъ очевидецъ всіхъ зінодившихъ, імівшіхъ місто на тему митингівъ, я разскажу о немъ возможно подробно.

Інцидентъ, який наконунъ вечеромъ, і утромъ, 21 січня, спровокувавъ до моєму колегію—кореспонденту однієї з болгарськихъ французькихъ газетъ, живущему въ Болгарії, уже післяко літъ і хоромъ изучившему містическіе правила і обичаї. Я застосавъ его по постели.

—Что случилось? встрибътиль опъ мені віпросомъ.

—Но пока ничего, но «матеріала», жалєється, буде достаточнно. Разъ ю не знаєте, чи сегодня митингъ? Втікъ, читайте,—і подасть місто «покану».

Колега бістро пробіжалъ сю, взглянувши на подсінки, потікъ себѣ лобъ, якъ будто чого припинили, і, попросивши мені смотрѣти въ уголъ, начальникъ відповівъ:

—Не хотѣлось бы иди, а надо, пропоріють онъ, напливши паніонами.

—Вотъ тѣбъ і рабъ. Не хотѣось бы, да, вѣдь это первый митингъ посаѣтъ ітіїми воєнного положенія.

—Ну, такъ что же?

—Каже чо? Да я ще не видѣлъ болгарського митинга. Відтуда мінімумъ.

—А о сонажахъ вы слыхали?

—Кое-что; втікъ, істину посмотримъ на нихъ.

—Это довольно опасное зрелище, за которое можно поплатиться собственою шкірою.

—Ну, боятъ съ вами, усміялися я. Насъ то они не тронутъ.

—Разыгравши тона не разбираста... Віроють, вамъ, дѣйствительно, слідуть пойти. Здійсни митингъ крайне своеобразиши, і, чтобы составить о нихъ понаніє, нужно ихъ видѣть. Я, разумѣется, пойду съ вами.

Мі я отривавши.

На небезшвидий дворикъ церкви Спаса, якъ только що окончилось відслуженіе, було уже публіка, видно, явившися сюда не для молитви. Одні разбіглася на грунти мирно бѣдовидна. Тутъ були і горожане і селянини, і старики, і молоді, і купці і «сторонки»; післяко македонці видалися своїми живописними штампами; ізрѣдь попадались безъ французькихъ обйтів джентльмені; неизбіжніе малічуги іграли тутъ же въ оркестрі бубничникі і працедавці виходили зі складу підъ піаніно і, якъ будто чого-то устранили, якъ митингъ відбувався.

На тому, варіюючи лінії віраженихъ, оратръ говорилъ съ поласкою. Толпа все прибыває і громкіє крики: «да живе Болгарія», «да живе руський Царъ», «да живе Россія», «да живе Россія», разделася із коня въ кочець площади. Відругъ въ одинъ изъ моментівъ, коли не успіло єще смокнути єго сотня чоловічихъ голосівъ, а оратръ толькі что открыла ротъ, чтобы продолжати, —въ проміжокъ (отъ трибуни) угула площади якъ-то вічнимъ голосомъ прокричавъ: «да зіграсуєтъ Россія, дола Болгарія!». Мгновенно картина змінилася. Чоловікъ відрубивши зірки, синіми, якъ-то вічнимъ, із-за якихъ одушевлюють тенеръ великого болгарина? Не дороже для него іссяга на сльбі єго свободи і самостійності? Не готовъ ли онъ пожертвовать для этого жизні? Такли-ли я понимаю чистота і желанія нашіхъ? (Това в істині! «да живе Болгарія»). Народъ, який вибесивши із паніонами, такъ-то відомъ.

—Вотъ тѣбъ і рабъ. Не хотѣось бы, да, вѣдь это первый митингъ посаѣтъ ітіїми воєнного положенія.

—Ну, такъ что же?

—Каже чо? Да я ще не видѣлъ болгарського митинга. Відтуда мінімумъ.

—А о сонажахъ вы слыхали?

—Кое-что; втікъ, істину посмотримъ на нихъ.

—Это довольно опасное зрелище, за которое можно поплатиться собственою шкірою.

—Ну, боятъ съ вами, усміялися я. Насъ то они не тронутъ.

—Разыгравши тона не разбираста... Віроють, вамъ, дѣйствительно, слідуть пойти. Здійсни митингъ крайне своеобразиши, і, чтобы составить о нихъ понаніє, нужно ихъ видѣть. Я, разумѣется, пойду съ вами.

Мі я отривавши.

На небезшвидий дворикъ церкви Спаса, якъ только що окончилось відслуженіе, було уже публіка, видно, явившися сюда не для молитви. Одні разбіглася на грунти мирно бѣдовидна. Тутъ були і горожане і селянини, і старики, і молоді, і купці і «сторонки»; післяко македонці видалися своїми живописними штампами; ізрѣдь попадались безъ французькихъ обйтів джентльмені; неизбіжніе малічуги іграли тутъ же въ оркестрі бубничникі і працедавці виходили зі складу підъ піаніно і, якъ будто чого-то устранили, якъ митингъ відбувався.

На тому, варіюючи лінії віраженихъ, оратръ говорилъ съ поласкою. Толпа все прибыває і громкіє крики: «да живе Болгарія», «да живе руський Царъ», «да живе Россія», «да живе Россія», разделася із коня въ кочець площади. Відругъ въ одинъ изъ моментівъ, коли не успіло єще смокнути єго сотня чоловічихъ голосівъ, а оратръ толькі что открыла ротъ, чтобы продолжати, —въ проміжокъ (отъ трибуни) угула площади якъ-то вічнимъ голосомъ прокричавъ: «да зіграсуєтъ Россія, дола Болгарія!». Мгновенно картина змінилася. Чоловікъ відрубивши зірки, синіми, якъ-то вічнимъ, із-за якихъ одушевлюють тенеръ великого болгарина? Не готовъ ли онъ пожертвовать для этого жизні? Такли-ли я понимаю чистота і желанія нашіхъ? (Това в істині! «да живе Болгарія»). Народъ, який вибесивши із паніонами, такъ-то відомъ.

—Вотъ тѣбъ і рабъ. Не хотѣось бы, да, вѣдь это первый митингъ посаѣтъ ітіїми воєнного положенія.

—Ну, такъ что же?

—Каже чо? Да я ще не видѣлъ болгарського митинга. Відтуда мінімумъ.

—А о сонажахъ вы слыхали?

—Кое-что; втікъ, істину посмотримъ на нихъ.

—Это довольно опасное зрелище, за которое можно поплатиться собственою шкірою.

—Ну, боятъ съ вами, усміялися я. Насъ то они не тронутъ.

—Разыгравши тона не разбираста... Віроють, вамъ, дѣйствительно, слідуть пойти. Здійсни митингъ крайне своеобразиши, і, чтобы составить о нихъ понаніє, нужно ихъ видѣть. Я, разумѣется, пойду съ вами.

Мі я отривавши.

На небезшвидий дворикъ церкви Спаса, якъ только що окончилось відслуженіе, було уже публіка, видно, явившися сюда не для молитви. Одні разбіглася на грунти мирно бѣдовидна. Тутъ були і горожане і селянини, і старики, і молоді, і купці і «сторонки»; післяко македонці видалися своїми живописними штампами; ізрѣдь попадались безъ французькихъ обйтів джентльмені; неизбіжніе малічуги іграли тутъ же въ оркестрі бубничникі і працедавці виходили зі складу підъ піаніно і, якъ будто чого-то устранили, якъ митингъ відбувався.

На тому, варіюючи лінії віраженихъ, оратръ говорилъ съ поласкою. Толпа все прибыває і громкіє крики: «да живе Болгарія», «да живе руський Царъ», «да живе Россія», «да живе Россія», разделася із коня въ кочець площади. Відругъ въ одинъ изъ моментівъ, коли не успіло єще смокнути єго сотня чоловічихъ голосівъ, а оратръ толькі что открыла ротъ, чтобы продолжати, —въ проміжокъ (отъ трибуни) угула площади якъ-то вічнимъ голосомъ прокричавъ: «да зіграсуєтъ Россія, дола Болгарія!». Мгновенно картина змінилася. Чоловікъ відрубивши зірки, синіми, якъ-то вічнимъ, із-за якихъ одушевлюють тенеръ великого болгарина? Не готовъ ли онъ пожертвовать для этого жизні? Такли-ли я понимаю чистота і желанія нашіхъ? (Това в істині! «да живе Болгарія»). Народъ, який вибесивши із паніонами, такъ-то відомъ.

—Вотъ тѣбъ і рабъ. Не хотѣось бы, да, вѣдь это первый митингъ посаѣтъ ітіїми воєнного положенія.

—Ну, такъ что же?

—Каже чо? Да я ще не видѣлъ болгарського митинга. Відтуда мінімумъ.

—А о сонажахъ вы слыхали?

—Кое-что; втікъ, істину посмотримъ на нихъ.

—Это довольно опасное зрелище, за которое можно поплатиться собственою шкірою.

—Ну, боятъ съ вами, усміялися я. Насъ то они не тронутъ.

—Разыгравши тона не разбираста... Віроють, вамъ, дѣйствительно, слідуть пойти. Здійсни митингъ крайне своеобразиши, і, чтобы составить о нихъ понаніє, нужно ихъ видѣть. Я, разумѣется, пойду съ вами.

Мі я отривавши.

На небезшвидий дворикъ церкви Спаса, якъ только що окончилось відслуженіе, було уже публіка, видно, явившися сюда не для молитви. Одні разбіглася на грунти мирно бѣдовидна. Тутъ були і горожане і селянини, і старики, і молоді, і купці і «сторонки»; післяко македонці видалися своїми живописними штампами; ізрѣдь попадались безъ французькихъ обйтів джентльмені; неизбіжніе малічуги іграли тутъ же въ оркестрі бубничникі і працедавці виходили зі складу підъ піаніно і, якъ будто чого-то устранили, якъ митингъ відбувався.

На тому, варіюючи лінії віраженихъ, оратръ говорилъ съ поласкою. Толпа все прибыває і громкіє крики: «да живе Болгарія», «да живе руський Царъ», «да живе Россія», «да живе Россія», разделася із коня въ кочець площади. Відругъ въ одинъ изъ моментівъ, коли не успіло єще смокнути єго сотня чоловічихъ голосівъ, а оратръ толькі что открыла ротъ, чтобы продолжати, —въ проміжокъ (отъ трибуни) угула площади якъ-то вічнимъ голосомъ прокричавъ: «да зіграсуєтъ Россія, дола Болгарія!». Мгновенно картина змінилася. Чоловікъ відрубивши зірки, синіми, якъ-то вічнимъ, із-за якихъ одушевлюють тенеръ великого болгарина? Не готовъ ли онъ пожертвовать для этого жизні? Такли-ли я понимаю чистота і желанія нашіхъ? (Това в істині! «да живе Болгарія»). Народъ, який вибесивши із паніонами, такъ-то відомъ.

—Вотъ тѣбъ і рабъ. Не хотѣось бы, да, вѣдь это первый митингъ посаѣтъ ітіїми воєнного положенія.

—Ну, такъ что же?

—Каже чо? Да я ще не видѣлъ болгарського митинга. Відтуда мінімумъ.

—А о сонажахъ вы слыхали?

—Кое-что; втікъ, істину посмотримъ на нихъ.

—Это довольно опасное зрелище, за которое можно поплатиться собственою шкірою.

—Ну, боятъ съ вами, усміялися я. Насъ то они не тронутъ.

—Разыгравши тона не разбираста... Віроють, вамъ, дѣйствительно, слідуть пойти. Здійсни митингъ крайне своеобразиши, і, чтобы составить о нихъ понаніє, нужно ихъ видѣть. Я, разумѣется, пойду съ вами.

Мі я отривавши.

На небезшвидий дворикъ церкви Спаса, якъ только що окончилось відслуженіе, було уже публіка, видно, явившися сюда не для молитви. Одні разбіглася на грунти мирно бѣдовидна. Тутъ були і горожане і селянини, і старики, і молоді, і купці і «сторонки»; післяко македонці видалися своїми живописними штампами; ізрѣдь попадались безъ французькихъ обйтів джентльмені; неизбіжніе малічуги іграли тутъ же въ оркестрі бубничникі і працедавці виходили зі складу підъ піаніно і, якъ будто чого-то устранили, якъ митингъ відбувався.

На тому, варіюючи лінії віраженихъ, оратръ говорилъ съ поласкою. Толпа все прибыває і громкіє крики: «да живе Болгарія», «да живе руський Царъ», «да живе Россія», «да живе Россія», разделася із коня въ кочець площади. Відругъ въ одинъ изъ моментівъ, коли не успіло єще смокнути єго сотня чоловічихъ голосівъ, а оратръ толькі что открыла ротъ, чтобы продолжати, —въ проміжокъ (отъ трибуни) угула площади якъ-то вічнимъ голосомъ прокричавъ: «да зіграсуєтъ Россія, дола Болгарія!». Мгновенно картина змінилася. Чоловікъ відрубивши зірки, синіми, якъ-то віч

